

GROSSHANDEL, m. sing. Handel, som idkas i gross, i stort. — *Motsats*: Minuthandel.

GROSSHANDLARE, m. 3. Handlande, som idkar grosshandel. — Kallas äfv. Grossör.

GROSSHANDLARFRU, f. 2. En grosshandlares fru. — Äfv. Grossörfru, Grossörska.

GROSSKÄLLARE, m. 3. Se *Lagerkällare*.

GROSSÖR, -ör, m. 3. (t. *Grossirer* eller *Grossier*) Se *Grosshandlare*. [*Grosneur*.]

GROSSÖRSFRU, -ör'sfru, f. 2. Se *Grosshandlarfru*.

GROSSÖRSKA, f. 1. 1) Se *Grosshandlarfru*. — 2) Enka, som idkar grosshandel.

GROTESK, grotä'ssk, a. 2. (ital. *Grottesco*)

1) I form och figur onaturlig, förvriden, underlig. — 2) (estet. o. skön konst) Fantastisk. — Substantiv brukas i estetik o. skön konst *Det G-a*: en art af det komiska, som uppstår genom en till utseendet onaturlig, dock icke meningslös sammanställning af olika föremål, åsichter och idéer. — *S. m. 3.* (i målningskonsten) Ett eget och fantastiskt slag af målning eller af målade prydnader i vissa rum, bestående vanligtvis i små figurer af människor och djur, med blommor och löfverk in- och sammanflätade. Brukas mest i plur. — *G-er* uppläcetes först af J. de Udine i ruinerna utaf Titi bad i Rom, och sedan i flera andra der varande grottor, hvaraf benämningen kommit. Jfr *Arabesker*. — Skrifves af somliga äfv. *Grottesk*.

GROTTA, gråt'ta, f. 1. (ital. *Grotta*, af grek. *Kryptä*) Af naturen eller med konst bildad underjordisk håla. Bildar flera sammansättningar, såsom Droppstens-, Sandstensgrotta, m. fl. [Gråt'ta.]

GROTTVERK, n. sing. Af musslor, snäckor, kristaller, stenar o. d. sammansatta prydnader, hvarmed väggar i grottor o. d. beklädas.

GROVÄDER, n. sing. Väderlek, tjenlig för sådens bergning.

GRUBBEL, n. sing. Se *Grubblande*.

GRUBBLA, v. n. 1. (af *Grafva*) Ängsligt och oförligt fundera, grunda på något. *G. på något. Gå och g. Han bara g-r på, huru han skall kunna bli rik.* — *Syn.* Se *Fundera*.

GRUBBLÄNDE, n. 4. Sjalens oförliga och ängsliga sysselsättning med någon viss tanke, något visst syfte, förslag; förhållandet, omständigheten, att man grubblar på något. — *Syn.* Grubbel, Grubbleri, Funderande. — *Adj.* 1. (egentl. part. pres.) 1) Som grubblar. — 2) Fallen för att grubbla.

GRUBBLARE, m. 3. En, som är fallen för grubbleri.

GRUBBLERI, n. 3. 1) Se *Grubblande*. — 2) (endast i plur.) Tanke, idé, föreställning, uppkommen genom grubblande.

GRUFBRAND, m. sing. Brand i en grufva.

GRUFBRÖTT, n. 3. eller **GRUFBRYTNING**, f. 2. Upptagning eller bearbetning af en grufva. Se äfv. *Skärpning*.

GRUFBYGGNAD, m. 3. Byggnad för maskineriet till en grufva, eller som eljest begagnas i och för grufdriften.

GRUFDRIFT, f. 3. En grufvas eller grufvornas i ett visst distrikt, land, bearbetande.

GRUFDRÅNG, m. 2. Arbetare i en grufva.

GRUFFOGDE, m. 2. pl. — *fogdar*. Person, som har tillsyn öfver arbetet i en grufva.

GRUFFÄLT, n. 3. Vidden af den mark, en grufva upptager.

GRUFGAS, m. 3. Ett slags ganska farlig gas i grufvor, bestående förnämligast af kolbunden vätagas.

GRUFGÅNG, m. 2. Bruten malmgång i en grufva.

GRUFKARL, m. 2. Se *Grufdräng*.

GRUFKOMPASS, grüvkåmppass, m. 3. Kompass, som nyttjas i bergverk, till bestämmande af en linies eller ytas riktning.

GRUFLAMPA, f. 1. Eget slags lampa, som begagnas af arbetare i grufvor.

GRUFLIG, a. 2. (af *Grufva sig*) 1) Som väcker, inger fasa. *En g. menniska. G. gerning, händelse. Det är g-t att tänka på.* — *Syn.* Se *Förskräcklig*. — 2) Ytterst svår. *G. smärta. G. köld. helta. G-t väder. G-a tider. En g. död.* — 3) (fam.) Öfverdrifven, omätlig. *Han är g. att äta. En g. hop folk. Han är g., d. v. s. faslig* (se d. o. 3).

GRUFLIGHET, f. 3. Egenskapen att vara grufilig.

GRUFLIGT, adv. (fam.) I högsta grad. *G. god, beskedlig, elak, arg. Han snusar alldeles g.* — *Syn.* Se *Ganska, Mycket*.

GRUFLINA, f. 1. Jernlina, som begagnas i grufvor till uppfordring af malmen.

GRUFOS, grüvös, n. 3. Giftiga dunster i grufvor.

GRUFPUMP, m. 2. Pump att uppfordra grufvatten.

GRUFRAS, n. 3. Ras ifrån väggarna i en grufva.

GRUFREDSKAP, n. 3. Redskap, som nyttjas vid arbetet i grufvor. — *S. m. sing.* Samteliga sådana redskaper vid en grufva.

GRUFSAM, a. 2. (pop. o. fam.) Fallen för att grufva sig för allt, äfven det obetydligaste. — *Grufsamhet*, f. 3.

GRUFSCHAKT, grüvschächt, se *Schakt*.

GRUFSTALP, n. 3. Händelsen, när en eller flera väggar till en grufva instörta.

GRUFTAK, n. 3. Tak öfver en grufva.

GRUFVA, f. 1. (af *Grafva*) Uti jorden genom gräfnig eller sprängning åstadkommen djup öppning, för att vinna malmer eller andra nyttiga mineralier. *Upptaga, bearbeta en g.* — Har flera sammansättningar, såsom: Jern-, Koppar-, Silver-, Guldgrufva, m. fl. — *Ss. Grufandel, -arbetare, -arbete, -botten, -kläder, -korslor, -vägg.*

GRUFVA SIG, v. r. 1. 1) Erfara en känsla af obehag, blandad med bekymmer vid tanken på något kommande. *G. sig för något. Han g-r sig för allting, som skall göras. G. sig för någon*, erfara ängslan, oro, bekymmer för något. — 2) Betagas af häpnad, fasa, afsky för något. som hänt. *Hon g-de sig vid denna förfärliga nyhet. Jag g-de mig, då jag hörde deras händelser. Jag g-r mig, när jag tänker derpå.*

GRUFVARP, n. 3. Samling, hög af ur en grufva utsprängd och uppfordrad sten.

GRUFVATTEN, n. 3. Vatten, som samlar sig på botten af grufvor.

GRUFVELAG, n. 3. Förening, bolag till en grufvas bearbetande.

GRUFVELIG, m. fl., se *Grufilig*. &c.

GRUFVURÄTT, m. 3. Benämning på en domstol vid Sala och Falu grufvor, som upptager sådana mål, hvilka angå grufvas angelägenheter.

GRUFVUSTÄMMA, f. 1. Sammankomst emellan delägare i en grufva.

GRUFVUTINGSRÄTT, m. 3. Särskilt domsrätt vid Stora Kopparberget, som upptager frågor om lagfart och fasta, m. fl. rätttegångsmål, hvilka ej höra till den vanliga grufvurätten.